

Universitätsbibliothek Paderborn

V. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu, Opera Omnia Ascetica

Aucta Duobus Opusculis De Effectibus, Fructu, Et Applicatione Sanctissimi
Missæ Sacrificii, Et De Sublimitate Perfectionis Religiosæ. Catalogum
Tractatum Asceticorum Omnium Vicina Post Dedicacionem Pagina
Indicabit

V. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu, In Dominicas Anni Totius
Meditationes

Druzbicki, Kaspar

Ingolstadii, 1732

VD18 9006643X

Dominica XXI. post Pentecosten.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45459

Pete ergo tu à Deo, sed cum impetraveris cog-
nosce datorem & gratias illi tribue; ut sic & ob-
tenta retineas, & majora impetres.

11. *Credidit homo.*

MAjus est miraculum quod hic crediderit,
quàm quod filius convaluerit. O muta-
tio dexteræ! dat filio vitam, sed Patri prius fidem,
& tantam quidem, ut filium sanare valuerit;
Credidit, ibat, & quia credendo ibat, salvum fili-
um recipiebat. O fides quid non potes! si tui
alicubi velut granum sinapis particula sit! To-
ties oro, nihil impetro; cur? Non credo, malè
peto.

DOMINICA XXI.

Post Pentecosten.

1. *Simile est regnum cælorum homini Regi.*

Matth. 18.

Considera Dominum JESUM in Sanctissimo
Sacramento ad te venire, & in hoc tan-
quam in throno residere, eo sine ut tecum, &
cum corde tuo ponat rationem. Age, adhuc ad
eum omnem familiam tuam, omnia bona ejus,
quorum te Villicum & dispensatorem fecit. En
ipse te de singulis examinat, tu rationem redde.
Cur scilicet Intellectus tam vagus, inconsidera-
tus in his quæ agit, dicit cogitat, cur Voluntas
tam irresoluta? tarda ad bonum, inconstans? cur
Memoria tam rarò Dei sui, & gestorum Christi
meminit? cur tam obliviosa beneficiorum, im-
memor judiciorum Dei, & pœnarum futura-
rum? cur passiones tam immortificatæ, imagi-
natio tam impura, sensus tam laxi? cur tam mul-

tos

G. Druze
Bickl
Operi: excel
Tomus III
N: V
58

s cog- nos defectus, tamque graves patraſti? Ubi im-
 & ob- pletio propositorum factorum? qualis officio-
 rum executio, observatio Regularum, conver-
 ſatio cum Fratribus, Examinum orationumque
 derit, cura, practicæ conſiderationes, alloquia, ubi?
 muta- & qualia ſunt? De his Chriſto redde rationem ſi
 idem, non potes, deplora, & dic, Patientiam habe in
 uerit; me, & gratiâ tuâ adjuva me, & tunc omnia
 n fili- reddam tibi.

ſi tui
 To-
 malè

2. *Cum cepiſſet ponere rationem, oblatuſ eſt
 ei unus.*

ſimo
 tan-
 &
 ad
 ejuſ,
 En
 dde.
 era-
 ntas
 cur
 riſti
 im-
 ra-
 gi-
 ul-
 tos

Heu me! vix cœpit mecum rationem ponere
 Deus, jam progredi nequeo, jam convin-
 or debiti, par ſolvendo non ſum; & quidquid
 xſpectem niſi ut venunder? ô quanta debita
 ontraxi apud Te Deus meus! Debita Naturæ,
 Gratia, Gloria. Et quidnam reddam tibi, ego
 nus, qui plurimum recepi, plurimum debeo, &
 olvendo non ſum! Unus ego ſemper in hac
 iſeria debendi, idem ſum & unus, mihi conſto,
 non cognoſco quid debeam, non curo ut ſol-
 am. O curæ, adeſte! & pungite me, huiusque
 debiti commonefacite. Me mirari poſſes Augu-
 te, qui in tantis debitis, tam altum tamque pla-
 dum dormio, Evigila cor meum, & de ſolu-
 one cogita, quanam erit illa inquis? Omnia
 xſolvere viſ? omnia redde quæ ab illo accepi-
 ti, ad paupertatem Spirituſ te reduc: Non fit
 um quidquam apud te, non poſſeſſio, non
 corpus, non ſcientia, non velle; nuduſ nuduſ
 Chriſtuſ ſi ſequeriſ, omnia reddidiſti Chriſto,
 omnia exſolvisti.

U s

3. Ob-

3. Oblatus est ei qui debebat 10000. talenta.

Vide in quantis te accusant, quam de multis debitis reddenda est tibi ratio? 10000. sunt, unde persolves, si nec unum quadrantem habes? Quod non habeas, audi; Quid habes quod non accepisti? Noli ergo dicere patientiam habe in me, & omnia reddam, sed potius misericordiam habe, ut nihil reddam: dimitte mihi quia non habeo unde reddam: Ut omnia reddas impossibile est, ut dimissionem impetres, faciet humilitas.

4. Debebat 10000. talenta.

Non solum vide quam multa, sed & quam varia, unum altero pretiosius est, quod debes; ideoque talentum dicitur. Vis scire quam multa sunt, & quam varia? scito quanta accepisti à Deo beneficia, quam commisisti multa & multiplicia peccata, quam multa committere poteras; omnia ista debita sunt & hæc pœnitendo illa gratias agendo, pensanda sunt. Quam porrò varia, vide Naturæ, Gratiæ, Gloriæ dona. Item, Bona Animæ, Corporis, Fortunæ. Item Bona præterita, præsentia, futura. Item à Deo, ab Angelis, à Sanctis, à Creaturis aliis, à proximis. Superioribus, æqualibus, inferioribus, à te ipso; tu ipse beneficium tibi es. Nihilnè Deo debes? vel hoc ipso nomine quia te fecit, utque posses Deum nosse, dedit. Si te non fecisset, nunquam Deum nosse potuisses: quantus est Deus quem nosse potes, tantum est hoc beneficium. Neque omnino solum quæ dona dedit tibi Deus, sed & in qua perfectione & in gradu. Dedit illi naturam humanam sicut & tibi cum meliore complexione, suavitate, robore, statuta, forma, proportionem

G. Druze
 bicki
 operi: ascel
 Tomus III
 N: V
 58

one, educatione, temperie, ad scientiam, vir-
 tutesque aptitudine; Unde hæc tibi, & hæc si-
 milia? Jam gratiæ auxilia vide, finis non erit!
 at peccata oris, cordis, operis, omissionis, re-
 cogita, in te, Deum, Proximum commissa
 quantus debitorum acervus, quantum cumulus,
 quanta millia talentorum!

5. *Cum autem non haberet unde redderet.*

Hic planè exprimitur quid sit homo, debitor
 est, imò debitum; nec unde reddat habet.
 Vis describere hominem? non aliter certè, quam
 sic, Debet, non tamen habet unde reddat. Vis
 non debere; Debitum est. Quid igitur præsu-
 mes ô homo? Habes bona! debita sunt; habes
 mala? debita sunt, non habes mala? & hoc de-
 bitum est; Es aliquid? debitum est; es nihil?
 debitum est, ut sis, debes, ut non sis, debes. Quid
 cogites? quocunque te vertes, debes, debitum es,
 & tamen non de debito cogitas, tamen sic te ge-
 ris, ac si Deus debitor tuus esset.

6. *Jussit eum Dominus ejus venundari.*

Hic homo descriptus, hic Deus. Quæris quid
 sit Deus? respondeo ad captum tuum: Domi-
 nus hominis, Creditor hominis; cujus homo
 debitum, servus, mancipium; ille autem homi-
 nis absolutus Dominus. Et tamen invenire est
 tales homines, qui putant se non teneri servire
 Deo, qui dicunt; Omnia pendent ex prædesti-
 natione; Si sum Electus, sim licèt pessimus, Sal-
 vabor; Si sum reprobatus, sim licèt optimus,
 damnabor; Vivam igitur ut volo. O stulte, vi-
 ves ut voles, cur? quia reprobatus es? at cur
 reprobatus es? quia Dominus Deus est, qui te
 reprobavit; at idem Dominus qui te bene vivere
 jussit.

iussit. Electus es? cur electus? si vives bene, vel
 quia vives bene? & tu vivere benè, non vis,
 quomodo eligeris ô stulte? Omnia pendent ex
 prædestinatione; Prædestinatio autem unde
 pendet? ex Voluntate Dei dices, & Domino ab-
 soluto; at ex eodem dominio & ex eadem vo-
 luntate, nata & data sunt præcepta vivendi: si
 hæc non valent, stultè igitur, & frustra DEUS
 præcepta tulit, leges condidit, & Sacramenta
 statuit, frustra liberum hominem fecit, frustra
 in scripturis hortatur ad bonum, deterret à malo,
 frustra infernum fecit, minatur aut fingit. O
 stultè non fides quod te illaqueas? Prædestina-
 vit te Deus, vel reprobavit, cur? quia Dominus
 est, & Naturalis quidem. Agnoscis igitur ex
 Deo dominium, cur non & in te servitium? Si
 ille Deus tuus, utique tu Servus ejus. Si illi li-
 berum facere tecum quod vult, utique tu debes
 facere quod illè vult. Si ille quod vult tibi impe-
 rare potest utique tu quod ille jubet, facere te-
 neris & obedire. O stulte Deum illum vocas, &
 te ipsum hoc ipso suffocas. Deus est ille; sum-
 mum ergo bonum ille, dignissimus igitur, cui tu
 servias est ille. Non reddes illi quod debes illi?
 quo dignus ille est, tu illi negabis tu indigno?
 Deus est ille, tu igitur non Deus, sed opus & fig-
 mentum Dei: an non licet figulo facere quod
 vult cum figmento, an non debet facere & subi-
 re figmentum, omne id, quod vult figulus? Ergo
 dic Deo; Indica mihi cur me ita judices? O stul-
 te licet tibi calcare terram, percutere asinum,
 excindere arborem, extinguere ignem, siccare
 aquam, quid non facere! quo jure? illo scilicet
 quod tibi dedit, qui tibi omnia subdidit; non
 licebit

G. Druze
 bicki
 operi: ascet
 Tomus III
 N: V
 58

cebit illi facere tecum quod valet, qui fecit te? Expulit Deus à facie Israël tot populos, & deletit, iussit Ezechieli, Jeremiæ, Isaia, tam mira, tam absurda, tam juri naturæ & Divino repugnantia facere, quo jure? suo; quia Dominus est, poliaverunt Israëlita Ægyptios? iussit Deus. Generabantur gentibus? permisit Deus. Oseornicariam duxit, & usus eâ est? iussit DEUS; iter stercus voravit Nazarius? iussit Deus, Tu omule resistes Deo? Dic tu, dic ô cor meum, nonne Deo subjecta erit anima mea? illi Deo, cui cum vult, & ob quæ vult, potest me venundari jubere; etsi ego causam non dabo, jus tamen ille habet, & injuriam non faciet mihi, sed iure suo, & dominio utetur. Sic crede & tene, & vives.

7. *Iussit eum venundari.*

✓ Venundari à Deo quid est, nisi abjici ab ipso. Qui rem venundat, eam à se alienat, & alterius Domini facit. Quando igitur Deus venundat, in alterius transmittit possessionem. Væ illi, quem Deus venundat! Quò enim ibo à facie Tua Deus? aut quis mihi Deus extra te; si Tu Dominus meus non es? Nolo alios mihi Dominos præter te Deus meus, cui Soli dominium competit. Venundas tu Domine à te illos quibus dicis; Discedite maledicti. Hæc est venundatio tua. Sed nimirum tu neminem à te venundas, nisi qui prius se venundedit à te, vel Creaturæ alicui, vel Creaturarum pessimo diabolo. Meritò enim is venundatur ei invitus, qui sese ante eundem venundat spontaneus. Anima mea adhære Deo, si à illo venundari non vis.

8. *Mi-*

8. *Misertus autem Dominus ejus dimisit eum, & debitum dimisit illi.*

O Bonitas! ad unicam vocem misertus est, & decretum venundationis mutavit, dimisit eum liberum, insuper debitum omne indulgit in perpetuum. ô quantæ bonitatis condonationes! ille petierat dilationem, iste dat condonationem. O quàm bonæ sunt licitationes tecum DEUS! quàm lucrificæ! Promittimus emendationem tibi, & modicum quid satisfactionis, tu autem omnia dimittis debita nostra, & peccatorum nostrorum recordari non vis amplius in æternum. Sæpe hoc promitte anima mea, ut sæpe talem gratiam obtineas ab ipso, & plenariam Indulgentiam consequaris ab illo.

9. *Suffocabat eum dicens, redde quod debes.*

O Quàm citò obliviscimur Propositorum nostrorum, nostræ miseriæ, nostræ pœnitentiæ! Ipsi debemus, condonationem accipimus, & tamen exigimus debitum, nec misereri volumus. O quàm sæpe injuriolas nostras & debita, exigimus avarè & crudeliter à proximis, quorum nunc ipsi à Deo consecuti fuimus veniam. O nostram nequitiam! misericordiam volumus à Deo, cui infinita debemus, ipsi misericordiam negamus illis, qui nobis modicum quid, verbulum alioquin unum debent! *Suffocabat eum.* Quid est suffocare proximum, nisi ad calculum requirere, & exigere plenam ab illo & copiosam satisfactionem, nec misereri fragilitatis ipsius, intercludere illi vocem precum, nec ad preces ejus attendere: Redde quod debes; Ah redde! quàm immemores quæ debemus aliis! omnes libenter loquimur;
Redde

G. Druze
Bick
oper: ascel
Tomus III
N: V
58

Redde quod debes; & nemo libens audit, Redde quod debes.

10. *Serve nequam omne debitum.*

Vide, quàm malum sit meminisse injuriarum, meditari vindictam. Ipse servus obtentam misericordiam perdidit, quia alteri conseruo eandem negavit. Solve hoc argumentum Domini: *Serve nequam, omne debitum dimisi tibi quia rogasti me, nonne & te oportuit misereri conserui tui, sicut & ego tui misertus sum?* Solve inquam hoc Argumentum Deo, & eris Sapientior Deo.

11. *Nonne oportuit & te misereri conserui tui? &c.*

Vide causam & motivum, quo te moveri decet ad curandas proximorum animas. Misertus est Deus tui, & ita quidem copiosè misertus, ut possis, & ipse aliorum misereri; ad quid dicitur pigritaris & donum Dei detines in avaritia & iniquitate? laboravit pro te Christus, tu non laborabis pro proximi anima quam redemit Christus? pepercit tibi Dominus & peccata donavit, non tu parces injuriâ afficientibus te?

12. *Si non remisistis de cordibus vestris unusquisque.*

Multi se remisisse jactant injurias, & mentiuntur; dicunt se non esse averso animo, & fallunt; nam nec loqui de illis planè bene possunt & solent, nec ad eos fiducialiter accedunt, nec eos ad se admittunt; suaviter & facilè de eorum moribus loquuntur, & si quid illis sinistri acciderat, non nihil saltem gaudent; quæ omnia demonstrant, non esse de corde remissam injuriam & offensam. Quam simulationem pœna quæ sequitur? exprimit Christus in hac Conclusionem hujus

jus

ius Evangelii; Sic & Pater meus cælestis, faciet vobis, si non remiseritis unusquisque fratri suo, de cordibus vestris, Quomodo Sic? nempe, iratus Dominus Servo, qui nolebat debitum remittere conseruo, tradidit eum tortoribus quoad usque redderet uniuersum debitum.

DOMINICA XXII.

post Pentecosten.

1. *Cujus est hæc imago?* Matt. 22.

IMago Christi, Panis; imago JESU, panis: Ego sum panis verus, ait ipse de se ipso, qui de calo descendi. Ideò in lege veteri, Panes Propositionis, bene Panem istum designabant. Et Manna illud, manifestissima figura hujus Sacramenti. Vocatur Panis Angelicus Christus: ergo in Sanctissimo Sacramento est Panis. Panis est præcipuum Corporum alimentum; & Hic Panis, præcipuum est animæ edulium: Et multis constat farinæ granis, & Christus, vescentium se, unit corda. Igne panis coquitur, & Christi corpus igne Caritatis, restatque hoc pane frui utiliter. Unus omnium cibus panis est, fastidium non parit, nisi infirmis aut palatum corruptum habentibus; Et Sanctissimum Sacramentum tale est, quo Sancti satis pasci non possunt, quoque solo pasci cupiunt, & quo pasci nolle, est extremam miseriam subire, & emortuæ signum animæ. Amicorum est, sese pane invitare, & hac invitatione amica convivia designare, & Christus in amicitia perpetuæ signum, hunc Panem nobis reliquit; nosque dum ei conjungere dextras amicas volumus, hoc pane invitat, & largiter satiat. Vere igitur
imago

G. Druze
bicki
operi: ascet
Tomus III
N: V
58

imago
pecier
imago
record
A D
peras,
n ferm
possint
lit in v
le: qui
ienti i
Deum
n lectis
uo. E
n mult
CHR
ex
ius de
neo, &
mihi ut
fermon
postoli
quendu
reptum
Nam q
haucita
sto tar
verbun
loquen
mones
V. P.